

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Lira, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

Jennifer Probst

Un început de vis

Traducere din limba engleză
LILIANA DĂNESCU

1

Dar de ce întotdeauna simțise atât de puternic atracția magnetică spre casă, de ce se gândea atât de intens la ea și o păstra atât de clară în amintire dacă nu avea nici o însemnătate și dacă acest orășel, cu dealurile nemuritoare din jurul lui, nu era singura lui casă de pe pământ? Nu știa răspunsul la această întrebare. Tot ce știa era că anii curgeau precum apa și că într-o bună zi oamenii se întorceau acasă.

Thomas Wolfe, Nu poți să mergi din nou acasă

Picioarele lui cunoșteau drumul care i se întindea înaintea ca pe o amintire demult pierdută, dar de data asta Ethan Bishop a trebuit să se oprească la jumătatea lui pentru că simțea nevoia să se odihnească. Durerea săcâitoare îi pulsa în spatele genunchiului ca o așchie înfiptă în carne, începând să-l scoată din minți, dar și-a propus să uite de ea, îngropând-o cât mai adânc, laolaltă cu sentimentul de rușine care îl marca precum un fier roșu.

„El a fost cel norocos.“

Cuvintele îi reveniseră constant în minte în ultimele 62 de zile, ca o mantra, dar încă i se păreau a fi doar replica unui personaj care nu avea legătură cu el. Nu conta. Până la urmă, poate că ajungea să le creadă.

Și-a lăsat greutatea pe celălalt picior și a aruncat o privire spre ferma vopsită în alb și albastru, ascunsă în spatele gardului alb – o imagine desprinsă parcă din basme, încadrată de maiestuoșii munți Shawangunk. Inima i s-a oprit, ezitând o clipă, apoi a început să bată din nou. Chiar dacă Gardiner părea doar un orășel oarecare din nordul statului New York, frumusețea și farmecul său neobișnuit îl transformaseră în destinația preferată a turiștilor. Uitase cât timp trecuse de când nu mai fusese acasă. Amintirile l-au izbit ca un val de apă caldă, aducându-l la viață pe acel copil zâmbitor, cu spiritul liber, care își croia drumul în viață dincolo

de hotarele acestei ferme, cu visuri mult prea mari pentru micul oraș din nordul statului. După ani de muncă grea și de strădanii pentru a-și atinge ambițiile greu de îndeplinit, crezuse că în sfârșit izbutise.

Se înșelase amarnic.

Strângând din dinți, și-a reluat drumul, plăcut impresionat de schimbările observate. Surorile lui investiseră o sumă mare de bani nu numai în renovarea casei, ci și pentru a da un aer de prospețime imaginii de ansamblu a pensiunii. Noua firmă PENSIUNEA CUIBUL LUI ROBIN întâmpina oaspeții de la poartă într-un alb orbitor și în albastrul oului de măcăleandru, asortându-se cu obloanele și ușa vopsită într-un albastru îndrăzneț. Apropiindu-se de veranda care se întindea de jur împrejurul casei, a observat tușele creative pe care Ophelia cu siguranță le lăsase peste tot – vasele de lut cu crizanteme colorate, căruciorul de ceai plin cu ceainice cu licoarea îndulcită și fursecuri cu zahăr, clopoței de vânt care se mișcau în briza blândă de vară. Balansoarele și taburetele desperecheate, cu diferite împletituri de răchită, lăsau o imagine plăcută ochiului, iar diverse reviste cu poze lucioase, recomandate pentru pauza de cafea, erau împrăștiate ici-colo.

Da, în cele din urmă, își revendicaseră moștenirea în aceeași măsură în care fugiseră de ea. Mama lui ar fi fost mândră.

Lătratul familiar i-a ajuns la urechi și s-a întors uimit, lăsând geanta să-i alunece din mâini. Labradorul negru a alergat spre el – străbătând peluza cu urechile fâlfâind pe spate și cu gura deschisă într-un rânjel vesel – și i s-a aruncat în brațe.

– Wheezy!

Câinele și-a înfipt botul umed între picioarele lui și un hohot de râs a explodat în aer. I-a luat ceva timp până când și-a dat seama că râsetul era al lui și că sunase un pic nefiresc din cauză că nu mai răsese de ceva vreme. Ethan și-a trecut degetele prin blana acum cărunță, care s-a înfiorat de încântare, observând că burta câinelui era mai rotunjită din cauza kilogramelor în plus, un semn al vârstei mijlocii.

– Mi-a fost dor de tine, băiete. Dumnezeu, câți ani ai acum, amice? 14? 15?

– 16. Și este într-o formă mai bună decât noi toți. Bine ai venit acasă, Ethan!

Și-a întors capul. Ophelia stătea pe verandă, cu un zâmbet blând curbându-i buzele. Era îmbrăcată într-o fustă cu un imprimeu floral până la glezne, sandale și un top galben transparent, care îi scotea în evidență silueta mlădioasă ca o trestie. Părul blond cu reflexe roșietice era strâns într-o coadă de cal. Îi amintise mereu de o zână minionă cu bărbia ascuțită și cu ochii prea mari. Dar nu se îndoia că, sub acea înfățișare de Clopoțica, sora lui avea o forță interioară și o sete de viață cum nu văzuse la nici

o altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Pe vremuri, își imagina-se că avea să devină o cântăreață mai faimoasă chiar decât Adele cu vocea ei puternică și care hipnotiza pe oricine se afla în preajmă, dar se părea că se decisese să se rezume la afacerea familiei.

– Tink. Arăți bine.

Ea a mormăit, coborând câțiva pași și apropiindu-se de el.

– Nu-mi spune așa! Porecla asta m-a torturat prea mult în copilărie. Iar acum, când am crescut, nu mai vreau să te las să mă strigi așa.

A luat-o în brațe, bucurându-se de râsul ei în timp ce o învârtea, iar Wheezy lătra.

– Încă pot să te fac să zbori, a spus el, sărutând-o pe creștet. Frații mai mari au datoria de a-și enerva frații mai mici.

– Bine. Ți-am spus că ți-am dat camera de lângă domnul și doamna Alders? Au 70 de ani și își sărbătoresc aniversarea. Ochii ei albaștri zâmbeau. Foarte zgomotos. În fiecare noapte.

El s-a înfiorat.

– Lupti murdar, Tink. În nici un caz nu stau într-o casă plină de străini. Ți-am spus că mă instalez în bungalow.

– Speram să te fac să te răzgândești, a spus ea ușor. Bungalow-ul nu are o bucătărie complet funcțională. Locul este în paragină și are nevoie de o grămadă de reparații. Nimeni nu a mai locuit acolo de ani întregi.

– Nu mă deranjează, am nevoie doar de un pat sau de o canapea.

– Este un loc izolat. În plus, e o distanță lungă până la clădirea principală.

Și-a mijit privirea, încercând să afle adevărul. Ea și-a lăsat greutatea de pe un picior pe altul, netezindu-și fusta.

– Îți faci griji pentru altceva?

Măcar nu îl mintise.

– Îmi fac griji că în felul acesta mă forțezi să te las singur.

Cuvintele s-au rostogolit între ei și s-au prăbușit cu zgomot, ca niște cioburi de sticlă. Stomacul i s-a strâns din cauza sentimentului de rușine care-i devenise ca o a doua natură, dar a ignorat senzația, încercând să se asigure că vocea nu-l trăda.

– M-am întors doar pentru că m-am gândit că aici pot să am parte de un pic de singurătate. Trebuie să-mi fac ordine în viață. Nu am găsit altă soluție mai bună decât să mă ocup de amenajarea bungalow-ului și să te ajut ocazional.

Ea părea să-i cântărească vorbele pentru a-și da seama dacă mințea. Apoi a încuviințat din cap.

– Bine. Doare?

– Nu foarte tare. Trebuie doar să merg în continuare la kinetoterapie.

– Consiliere?

S-a strâmbat ușor. De la incident, puțini oameni i-au pus întrebări directe ca să nu riște să-i pună într-o situație jenantă atât pe el, cât și pe ei. Mușchii i s-au relaxat puțin, bucurându-se că sora lui nu era printre cei care l-ar fi tratat astfel.

– Am terminat tratamentul. Dacă voi simți că va fi nevoie, voi găsi pe cineva care să mă consilieze în continuare.

– Pe mine m-ai convins. Dar ai grijă cum îi spui lui Harper că ai o groază de timp liber! Te va pune să lucrezi cu caii nonstop ca să poată salva cât mai mulți.

– Tot mai crede că salvează lumea cu fiecare animal pe care-l adoptă?

– Este o Angelina Jolie a operațiunilor de salvare a animalelor. Și a călcat pe bătături mai mulți oameni decât pot să număr.

– Unde este acum?

– La licitație. Va ajunge la cină. Între timp, de ce nu te faci comod? O să-ți arăt ce este nou prin împrejurimi. Am schimbat foarte multe. Ea s-a uitat la geanta de la picioarele lui. Asta e tot ce ai?

– Am învățat să călătoresc fără prea mult bagaj. Chiar trebuie să mâncăm împreună cu clienții tăi?

Ea a zâmbit.

– Nu în seara asta. Dar vom avea câțiva turiști săptămâna aceasta. Cred că o să-ți placă.

– Nu mă simt în stare să fac față prea mult interacțiunii sociale, Tink. Mai ales cu străinii. Cred că e mai bine să păstrez distanța.

Expresia feței ei s-a înmuiat.

– Am înțeles. Dar acum este un moment prielnic să începi să-ți croiești drum înapoi. Întotdeauna ai avut un șarm cu care i-ai fermecat pe cei care s-au aflat în preajma ta în diferite momente ale vieții. Ochii ei scânteiau șireți. Și, așa cum obișnuia să spună mama, „un oaspete fericit va reveni la noi de fiecare dată”. Și, în mare măsură, sarcina ta este să-i faci pe oaspeții fericiți. Ar fi bine să începi să te obișnuiești cu asta.

El a oftat, dar ea i-a făcut cu ochiul și a dispărut înapoi în casă. Da, sora lui nu se ferise să-i spună adevărul verde în față.

Ethan stătea în soarele fierbinte, gândindu-se la viața de care fugise cât mai departe, dorind să își croiască un destin măreț și mult mai bun. În sfârșit, închidea cercul – se întorsese în locul de unde începuse totul, încercând să recupereze toate bucățile pe care viața i le împrăștiase în față. Ce ironie a sorții!

Ca și când Wheezy ar fi știut ce gândea, l-a privit cu ochi serioși și plini de compasiune. Apoi și-a ridicat piciorul și a urinat pe geanta lui.

„Bine ai venit acasă!”

2

Mia Thrush și-a luat latte-ul de vanilie degresat de pe teigheaua de la Starbucks și s-a retras la o masă din colț. Vorbea în căștile fără fir.

– Bernard, ți-am spus că nu joc la cacealma. Dacă nu îl susții pe Jonathan Lake pentru funcția de primar, îți doresc mult succes în încercarea de a fi reales! Opinia publică nu va crede niciodată că vrei să-i închizi pe cei răi, iar echipa mea de PR se va ocupa îndeaproape să fie cunoscut acest fapt.

Nu a întrerupt potopul de injurii dure care se revărsa de la celălalt capăt al firului. De ce trebuia ca judecătorii să fie persoanele cu cel mai aprig temperament dintre toți cei cu care lucra?

Mia a scos capacul de plastic al iaurtului grecesc organic în care pusese doar cinci afine. Și-a băgat o lingură perfectă în gură, apoi a mestecat încet pentru a savura gustul acrișor al fructelor. Avea voie să mănânce din nou abia peste patru ore, așa că și-a savurat în tihnă micul-dejun. Scăpase de ultimele zece kilograme săcâitoare doar cu o voință de fier și o hotărâre chinuitoare, chiar dacă asta o transforma uneori într-o ființă ursuză. Judecătorul a făcut o pauză pentru a-și recăpăta suflul, iar ea l-a întrerupt:

– Lake este deja pe primul loc în sondaje. Vrei să te urci în trenul câștigător sau preferi să rămâi pe peron? Are unul dintre cele mai bune rezultate înregistrate la nivelul biroului procurorului districtual. Nu este nimic personal. Fii deștept!

Renumitul judecător, expert în chestiuni legate de dreptul familiei, avusese o dispută minoră cu clientul ei, iar acest lucru îl făcea să ezite să-și dea girul, ceea ce era crucial pentru a atrage de partea lui un anumit segment de alegători. Polemicile meschine apărute ocazional pe rețelele de socializare o iritaseră. Mia intenționa să stopeze publicitatea negativă înainte ca fenomenul să escaladeze. A îndulcit tonul negocierii, simțind că victoria era aproape.

–Știu că Jonathan va fi recunoscător dacă îl sprijini. Foarte recunoscător.

Politica însemna promisiuni sugerate, fără nici o garanție, dar Mia știa că Jonathan era diferit de ceilalți. Nu era ranchiuos și chiar i-ar fi fost recunoscător judecătorului. Acesta era alt motiv pentru care Mia lucrase pe brânci pentru a se asigura că el avea să câștige aceste alegeri.

A simțit cum judecătorul șovăie, dând semne că era gata să cedeze. Fără să mai stea pe gânduri, a mâncat două afine deodată pentru a celebra victoria.

–O alegere înțeleaptă, domnule. Jonathan va fi mândru să facă anunțul că îl susții și cât de bine veți lucra împreună. Mulțumesc.

A apăsătorul și a încheiat apelul. Adrenalina îi bolborosea în vene ca un pahar spumos de șampanie. Dumnezeuule, își iubea meseria! Pe lângă faptul că era o provocare constantă, nu o plictisise niciodată și o pusese în situația de a se lupta pentru băieții buni. Iar de când Jonathan se înscrisese la firma ei de PR, lista de clienți și profiturile începuseră să crească vertiginos.

A mestecat ultima afină, regretând deja că își terminase masa frugală. Poate că mai târziu reușea să strecoare o măslină în plus în salată. Una mică. Trebuia să-și calculeze kaloriile. Rochia aceea Gucci pe care pusese ochii nu-i dădea de ales.

Înăbușindu-și un oftat, a aruncat recipientul de iaurt gol, și-a luat cafeaua și a ieșit înapoi în stradă. Dimineața de iunie era mohorâtă, iar aerul îmbâcsit din Manhattan i se lipise de piele și îi umpluse plămâni. Tocurile pantofilor ei Prada bocăneau ca un metronom pe trotuar în timp ce își croia drum printre trecătorii care se agita pe la colțurile străzilor aglomerate și pline de rulote cu mâncare, mintea ei lucrând furibund la următorul pas al planului.

Trebuia să se concentreze la crearea unei imagini mai prietenoase pe rețelele de socializare. Munca lui Lake în calitate de procuror fusese una grea, mai ales când venise vorba despre reducerea criminalității, dar îi lipsea dinamica bine conturată a concurentului său. Pentru că era vădov, publicul era mai înțelegător, dar, în cele din urmă, și-ar fi dorit să vadă și latura mai sensibilă, mai ales relația cu fiica lui. Avea avantajul că vara era aproape. Chloe avea să fie acasă două luni în vacanța de la facultate, iar Mia putea planifica niște evenimente în familie pentru a aminti electoratului că Jonathan Lake credea în valorile tradiționale. În ochii concetățenilor, nici o altă imagine nu ar fi putut rivaliza cu cea a fiicei lui adolescente însoțindu-l și susținându-l în campanie. Mia plănuia deja o grămadă de evenimente care să-i îmbunătățească imaginea de om cu principii. În acest moment al campaniei, dacă nu apărea cumva

vreun scandal sexual, era hotărâtă să facă tot ce era capabilă pentru ca Lake să fie ales.

Telefonul privat i-a sunat în ureche. A apăsătorul aproape instantaneu. Doar patru persoane aveau acces la această linie: asistenta, părinții și antrenorul personal. Acesta din urmă aproape că o făcuse să renunțe la număr după ce ratase un antrenament pentru care plățise scump. Nu i se păruse prea amuzant să vomite între seriile de exerciții. Dar să fie a naibii dacă mai ratase vreodată vreun antrenament! S-a rugat să fie oricine altcineva în afară de mama ei.

–Da?

–Avem o problemă.

Vocea asistentei avea muzicalitatea specifică sudiștilor, mascată de o tonalitate arogantă de newyorkez. Mia și-a înăbușit un geamăt de frustrare. Și-a dorit o zi perfectă. Doar una în care să nu existe scandaluri sau să nu fie nevoită să aplaneze vreun conflict și în care toată lumea să fie mai mult decât fericită. Desigur, Gabby i-ar fi spus imediat că așa ceva le-ar fi lăsat fără slujbă.

–M-am ocupat deja de judecător.

–Bine. A apărut altă problemă pe care trebuie s-o rezolvăm.

Inima ei a început să bată nebunește.

–Te rog să nu-mi spui că are legătură cu o prostituată! Oh, te rog! Te rog, te rog...

–Nu este o prostituată.

–Atunci o rezolvăm.

–Este vorba despre fiica lui Lake. Nu îți pot spune la telefon. Cât de aproape ești de birou?

–Dă-mi zece minute!

Mia a ajuns în șapte minute, folosindu-și celebra tehnică de a se strecura prin mulțime. Un fel de a conduce imprudent fără a avea mașină sau o autostradă pe care să circule. Să-și croiască drum pe strada aglomerată a orașului a necesitat îndemănare, precizie și, nu în ultimul rând, un grăunte de curaj, mai ales pe tocure de zece centimetri. A împins ușile de sticlă mată cu sigla de un roșu aprins STRATEGY SOLUTIONS PR și s-a îndreptat direct către biroul lui Gabby. Salutându-le pe recepționeră și pe secretara cu jumătate de normă în cadrul biroului, a aruncat o privire rapidă în încăperea, asigurându-se că totul arăta perfect. Faptul că își mutase biroul din vechiul depozit, îmbâcsit de mirosul greu de țigară, pe o stradă elegantă de lângă Broadway o transformase într-un jucător din altă ligă. Ea fusese prima care înțelesese că aparențele erau totul, așa că biroul ei mustea de creativitate, dând un sentiment de siguranță, un detaliu vânat de noii ei clienți.